

Michal Semín: Školy a školáci v mlynici Velkého resetu, debilizácia celej generácie detí

- CZ24 News | 10. února 2021

Kým na Slovensku sa konečne otvárajú brány škôl aspoň pre deti na prvom stupni, české deti, s výnimkou tých úplne najmenších (materské školy + 1. a 2. ročník ZŠ), zostávajú prikované k svojim počítačom. Ministerstvo zdravotníctva totiž tvrdí, že školy sú najväčším ohniskom nákazy nového typu chrípky, doteraz však neboli zverejnené dáta, ktoré by niečo také potvrdili. Česká vláda tak pokračuje v riadenej „debilizácii“ generácie, od ktorej elity čakajú, že budú už čoskoro s pionierskou urputnosťou budovať nový, inkluzívny a bezuhlíkový svet. V kontexte českej politiky nejde len o aktuálne uzavretie škôl (počas vyhlásenia prvej jarnej karantény boli deti v školách len pár dní) a prechod na on-line vyučovanie, ale na postupné znižovanie požiadaviek na deti a dospelávajúcu mládež, akým je aj zrušenie maturitných skúšok z matematiky.

To samozrejme neznamená, že s otvorenými školami deti sanitárnej tyranii uniknú. Ani náhodou. Predpokladá sa totiž, že deti budú v pravidelných intervaloch testované, že si budú ničiť zdravie celodenným vdychovaním baktérií z povrchu nehygienických rúšok a cez každú prestávku si drhnúť ruky. Výber medzi školskou dochádzkou a dištančným vyučovaním teda nie je výberom medzi dobrom a zlom.

Cez všetky neduhy školskej dochádzky však nemožno nevidieť ešte väčšie tiene, zatemňujúce myseľ našich školopovinných detí, ak sú súčasťou rozsiahleho pedagogicko-inžinierskeho experimentu dištančného vyučovania. Tu a tam počúvame či čítame, že táto forma vzdelávania je blízka domácej škole. Hlúposť. To jediné, čo majú spoločné, je prostredie, kde k vyučovaniu dochádza. Vo všetkom

ostatnom sa od seba líšia, v niektorých aspektoch priam diametrálne.

V prípade domáceho vzdelávania rozhoduje o tempe, forme aj obsahu výučby vyučujúci rodič, nie digitálne prítomný učiteľ. Rodičia tu sú tým piatym kolesom na voze, ak vôbec nejakým. Jediné pozitívum možno vidieť v tom, že prenesenie školskej výučby do našich obývačiek a jedální (u mnohých starších detí spálni, lebo sú za daných okolností lenivé vstávať „do školy“) núti rodičov k tomu, aby sa aspoň povrchne zoznámili s tým, čo je ich deťom vštepované do hláv. Vypočúť si občas argumentáciu niektorého z učiteľov, zvlášť v niektorých humanitných predmetoch, môže byť užitočným svedectvom o tom, či a v akej miere daný vyučujúci podlieha tej či onej pokrokovej ideológii.

Ak majú rodičia čas, energiu a u svojich detí dostatočnú autoritu, môžu veľmi rýchlo na prípadné myšlienkové úlety kantorov zareagovať. Ďalšie pozitíva dištančnej výučby, okrem toho, že je možné mať lepší prehľad o tom, čo sa deti učia a to, že dieťa nemusí sedieť celé dopoludnie s náhubkom na tvári, však môže vidieť len niekto, kto má záujem na tom, aby nastupujúce generácie podľahli ďaleko nebezpečnejšej chorobe, ako je Covid-1984. Nemecký neurológ Manfred Spitzer, autor dvoch veľmi podnetných kníh na túto tému, ju nazýva digitálna demencia. Na internete, či už v tabletoch alebo mobiloch, trávajú aj tak veľa času, teraz k nim teda pribudli aj tie hodiny, v ktorých sa predtým stretávali s reálnym svetom živých ľudí, ktorí nám aj po príkaze *delete* drzo zostávajú na očiach...

Digitalizácia vyučovania však so sebou nesie ešte jedno nebezpečenstvo, o ktorom sa takmer vôbec nehovorí. Kým nie je práve efektívne inštalovať do školských učební odpočívacie zariadenie a potom získané nahrávky preháňať nejakým progresívne nastaveným algoritmom, on-line vyučovanie takéto niečo umožňuje. Súdruhovia sa asi nebudú prehrabávať v záznamoch videoprenosov z vyučovania malých školákov, ale u tých starších, teda stredoškolákov či vysokoškolákov, by mohli dostať chuť skúmať, či nám tu nerastie nejaký potenciálny „domáci terorista“. A o možnosti dôkladného zmapovania prítomnosti ideozločinu v učiteľskom zbore ani nehovoriac.

Vysedávanie pri počítači však nie je obmedzené len na čas vyučovania, ale pokračuje aj pri riešení rôznych úloh, písaní referátov či zasielaní vyplnených testov učiteľom. K tomu spravidla dochádza v čase, ktorý predtým deti trávili pohybom v športových oddieloch, či pri iných záujmových aktivitách mimo domov. Vzhľadom k tomu, že aj tie sú teraz bokom a vládou zakázané, chradnú deti nielen na duši a svojich sociálnych vzťahoch, ale aj na tele.

O to desivejšie je, že sa nájdú záujmové skupiny, ktoré z tohto historického zločinu na deťoch ťazia. Príkladom za všetky je globálny digitálny gigant Google, ktorého lokálna pobočka usporiadala v novembri 2020 v spolupráci s českým Ministerstvom školstva on-line konferenciu s názvom *Dištančné vyučovanie ako príležitosť*. Dvojhodinový záznam tejto propagandistickej akcie si možno pozrieť tu: https://www.youtube.com/watch?v=SAB9OUpkIc8&feature=emb_title.

Kto má rád nič nehovoriace výroky, toho určite poteší úvodné slovo českého ministra školstva Roberta Plagu, kto by sa chcel dozvedieť, v akom širšom ideovom rámci sa „príležitosť dištančného vyučovania“ nachádza, nech si pustí ideové školenie riaditeľky Google pre Českú republiku, Slovensko, Rumunsko a Maďarsko Tatiany de Moigne. Je to veľmi schopná, inteligentná a úspešná moderná žena, preto nás neprekvapí, ak hovorí o globálnej spoločnosti, veľkej pandemickej revolúcii či transformačnej zmene.

„Musíme prijať novú realitu“, hovorí, lebo dobre vie, že po „pandemickej technologickej revolúcii“ sa už nebudeme zdieľať, ako ukazuje na svojom prvom „slajde“, pričom tým „my“ nemyslí Janka Mrkvičku z Hornej Dolnej, ktorý sa vie oháňať krompáčom, ale technologicky zdatné elity – primárne naživo, avšak digitálne. Tak ako ona, ktorá sa denne „stretáva“ vo svojej „virtuálnej kancelárii“ s ľuďmi z celého sveta, aby vymýšľali, ako urobiť naše životy šťastnejšie a zmysluplnejšie. Online,

pochopiteľne.

Avšak nie každý učiteľ je z tohto transformačného cunami nadšený, skôr naopak. Pekne svoje pocity zhrnul v týždenníku Reflex riaditeľ základnej školy v Sokolove Vladimír Vlček: *„Úplne zásadným spôsobom som si uvedomil, ako komplikované je dištančné vyučovanie pre mňa i pre žiakov. Príprava na online hodiny, tvorba pracovných listov alebo kvízov mi zaberá oveľa viac času. Pri klasickej hodine odpoviem na celý rad otázok, vysvetlím rôzne postupy a okamžite môžem reagovať. Pri dištančnom vyučovaní výrazne viac zvažujem, čo sú žiaci ešte schopní pochopiť bez môjho dodatočného vysvetlenia. A to nehovorím o technickom vybavení žiakov, kedy sa v niektorých rodinách delí viac detí o jeden tablet alebo mobilný telefón. Profesionálny život riaditeľa sa mi zásadne nezmenil. Naďalej rovnako 90% času riešim platy, účtovníctvo, prevádzku školy, tak ako v bežnej dobe. Z ľudského hľadiska mi je však veľmi ľúto detí. Nejde len o samotné dištančné vyučovanie, ale predovšetkým o stratu možnosti stretávať sa, rozprávať sa, športovať. My učitelia sa s danou situáciou vyrovnáme, niekto lepšie, niekto horšie, ale mám obavu, že deti si ponesú túto, pre ne negatívnu skúsenosť, v sebe ďalej.“*

Má recht, pán riaditeľ. Raz sa však on aj jeho deti do školy vrátia. Určite si želá, aby mohol pokračovať v tej práci, na ktorú je zvyknutý. Je však otázne, či mu to Tatiana a spol. ešte niekedy umožnia.

Zdroj: <https://www.christianitas.sk>